

"CONCERT" "de CAMERĂ

BIETUL MEU MARAT de Alexei Arbuzov
pe scena Teatrului Muncitoresc C.F.R. *

Mariana Mihut
(Lida) și Corneliu Dumitraș (Leonidik)

O reîntâlnire cu A. Arbuzov, abordând de astă dată o temă predilectă colegului său de creație V. Rozov și luând drept eroi favoriții acestuia: tinerii.

Caracteristice dramaturgiei lui Arbuzov sînt un anume suflu generos, un lirism topit în momentele cele mai dramatice, adeseori organice, asemenea mineralelor încadrate unei roci, zgrunțuroși uneori asemenea lor. Arbuzov se arată întotdeauna solidar cu problemele epocii sale, cel mai ades cu cele ținînd de sfera eticii co-

muniste, de modalitatea în care omul socialist se arată a fi sau nu vrednic de epoca pe care o străbate. Dar, spre deosebire de orchestrația dramatică din *Po-veste din Irkutsk*, de allegro-ul tragic al *Anilor de pîrbegie*, *Bietul meu Marat* ne înfățișează un „trio” într-un „concert” de cameră, în care se împletesc și se desfac destinele unor tineri ce debutează în viață sub zodia crîncenă a războiului.

Lida, Marat și Leonidik se află mereu la răspîntiile unor drumuri care converg

* Regia : Geta Vlad. Scenografia : Sanda Mușatescu. Distribuția : Nicolae Pomoje (Marat) ; Mariana Mihut (Lida) ; Corneliu Dumitraș (Leonidik).

către adevăratele victii, către marile adevăruri și răspunderi contemporane. Firesc, cei doi băieți sînt îndrăgostiți de fata aflată în dilemă: alegerea unuia dintre cei doi tineri, fiecare atît de divers, de personal și totuși atît de asemănător cu ceilalți, ca produs al unei noi generații, mai grave, mai responsabile, maturizate prematur în vilvătaia războiului, dar păstrîndu-și puritatea și mai ales poezia.

Arbuzov le-a conferit celor trei tineri o anume tristețe interioară, un sentiment de neîmplinire amară, dar firul și axul piesei invită la o supradimensionare a stării inițiale prin accente de optimism, care permit să privim în viitor, dincolo de înfrîngerile momentane ale eroilor.

Bietul meu Marat e o piesă poetică invitînd la introspecție psihologică, stimulînd „autonomulțumirea“, luptînd deci împotriva stagnării, a uscăciunii de sentimente și atitudini. Eroii lui Arbuzov își reiau cu tenacitate acțiunile, convinși că fiecare dintre ei e un element al unui întreg mozaic social ce nu trebuie risipit. „Arma“ principală de demonstrație a lui Arbuzov rămîne filonul inefabilului, metafora. Dubla și trista poveste de dragoste Lida-Marat și Lida-Leonidik e rezolvată mai puțin prin elemente de conflict dramatic și fapt scenic, cît prin imagini, prin dialogul uneori prea încărcat. Autorul ia drept o simplă convenție perioadele de timp din viața eroilor (căsătoria nerealizată a Lidei, încercarea de a-și reface apoi viața alături de Marat) și nici nu se preocupă prea mult de analiza lucidă a stărilor lor sufletești, de logica faptelor. (În acest sens, piesa nu face parte din lucrările cele mai izbutite ale lui Arbuzov, marcînd mai pregnant unele deficiențe semnalate și în alte piese: melodramatismul, edulcorarea unor sentimente, abuzul de verbiaj etc.). Meritul principal al piesei stă însă în caracterul ei stenic, în ceea ce are ea firească, tineresc și necontrafăcut, în invitația la puritatea sentimentelor, la cîinste și responsabilitate socială, în sugerarea căilor care duc spre aflarea adevărilor victii.

În acest sens, includerea ei pe afișul Teatrului Muncitoresc C.F.R. lărgeste util profilul repertoriului teatral, ne completează binevenit imaginea generală despre dramaturgia lui A. Arbuzov.

Regizorul Geta Vlad a realizat un spectacol armonios în ansamblul său, cu

delicatețe și poezie, cu o linică reținută, fără abuz de mișcare și gestică. Am descifrat grija cu care ea și-a compus diversele ipostaze ale eroinei principale în raport cu fiecare dintre cei doi eroi — o anume similitudine în reacție, dar totodată îndrumînd-o spre o multilateralitate de stări, împlinite cu farmec și spontaneitate. Atmosfera de poezie intimă, de „joc“ al sentimentelor, se desfășoară cu finețe, cu o mișcare bine gîndită (uneori am fi dorit o accelerare a ritmului) și o economie de mișcare scenică, corespunzînd precis stărilor sufletești ale personajelor.

Este drept că spectacolul a înmănușcheat și trei din cei mai interesați interpreți ai tinerei generații. Armonica lor participare cheamă la o privire funcțională a fiecărei realizări.

Mariana Mihuț e o tînără actriță de „farmec“. Înțeleg aceasta nu prin exclusivitatea argumentelor fizice. Prezența Marianei Mihuț pe scenă e însoțită de o sinceră încarnare a rolului, de o pătrundere permanentă în text și mai ales „subtext“ — gesturile, tăcerile eroinei fiind elocvente prin creionarea discretă a unor atitudini; un talent cu totul personal îl posedă actrița atunci cînd abordează accente lirice, ancorînd tristețea sub masca unei aparente lucidități.

Nicolae Pomoje are o siluetă elegantă, aduce întotdeauna prin prezența sa firească publicul „lîngă“ scenă, degajînd o căldură a sentimentelor și o emotivitate cuceritoare.

La rîndul său, Cornel Dumitraș compune totdeauna — printr-o mimică deosebit de grăitoare — personaje complexe, cu zbucium interior bine exteriorizat, cu o neliniște ce traduce căutările eroului.

Cei trei interpreți au avut un cadru scenografic (semnat de Sanda Mușatescu) la diapazonul discreției și delicateții spectacolului.

Alături de *Pe 40 de metri lungime de undă*, *Bietul meu Marat* face parte din repertoriul Teatrului Muncitoresc C.F.R., care — temporar găzduit în alte săli de teatru — încearcă în condiții dificile să și-l încropească.

Sperăm că aceasta se va face definitiv, odată cu cît mai grabnică înisurare a sălii din Giulești.